

6. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 5: 20 - 26

” **Mutta me saarnaamme ristiinnaulitun Kristuksen**”. Näin kirjoitti apostoli Paavali, kun hän tahtoi tehdä aivan kuin täydellisen selvityksen ja tilin kaikesta opetuksestaan, 1. Kor. 1: 23. Samoin hän kirjoitti myös galatalaisille, että heidän silmiensä eteen ” **Jesus Kristus kirjoitettu oli, teidän seassanne ristiinnaulittu.**” Gal. 3: 1. Sentähden hän kutsuu myös evankeliumin saarnan puheeksi rististä, joka on Jumalan voima, itsekullekin uskovaiselle autuudeksi; ja sanoo myös, ettei hän muuta opettanut tai tietänyt, ” **vaan ainoasti Jesuksen Kristuksen ja sen ristiinnaulitun .**” 1. Kor. 2: 2.

Jos nyt kysymme, mahtoivatko ihmiset tämän jumalallisen opin, jota Paavali saarnasi, silloin halullisemmin vastaanottaa kuin nyt, niin vastaus siihen löytyy apostolin omista sanoista, kun hän kutsuu sitä **tyhmäksi saarnaksi**, 1. Kor. 1: 21. Se tarkoittaa: opiksi, jonka maailman viisaat pitivät tyhmänä, hulluna ja kaikkea järkeä vastaan sotivana. Samalla tavalla tapahtuu vielä tänä päivänä. Niin kauan kuin Jeesus tuodaan esiin ainoastaan jalona viisaana miehenä, hyveellisen elämän opettajana, ihmisten ystävänä ja kärsivällisyyden esimerkkinä, niin sitä ääneti kuunnellaan ja siihen hiljaa suostutaan. Mutta heti kun syntisiä neuvotaan Jeesuksen sovintoon, ja sanotaan, **ettei Hän ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma Hänen kauttansa tulisi autaksi; että Hän on tullut etsimään ja vapahtamaan sitä, mikä kadonnut oli, ja antamaan henkensä lunastukseksi koko maailman syntien edestä**; heti kun syntisiä johdatetaan Hänen tykönsä ja sanotaan, ettei Jumalan Pojan tarvinnut tulla ihmiseksi ja katkerimmassa kivussa niin kuin pahantekijä kuolla ristin puussa, ainoastaan opettaaksensa ihmisille hyviä avuja, sillä sen olisi joku muukin osannut tehdä; vaan että Hän on meille Isältä sitä varten annettu, **että jokainen, kuin uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta iankaikkisen elämän saaman**; heti kun tätä totuutta saarnataan, että **jolla ei ole Poikaa, sillä ei ole elämää; että ellemme syö**

ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, niin ei meissä ole elämää; — silloin maailma pitää sellaisen opin liian hulluna, ja joka sen tahtoo uskoa, häntä pidetään tyhmänä ja narrina. Sentähden se on meidänkin ajanamme tyhmä saarna. Mutta apostoli lisää kuitenkin siihen, että ” **Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset,**” ja että se ” **kelpasi Jumalalle, tyhmän saarnan kautta niitä vapahtaa, jotka sen uskovat**”. 1. Kor. 1: 25, 21. Kun se suuri joukko viimeisenä päivänä saa nähdä, kuinka he kaiken viisautensa, taitonsa ja järkensä kanssa iankaikkisesti menevät hukkaan, silloin päin vastoin ne, jotka yksinkertaisesti ovat seuranneet sitä tietä, jonka Vapahtaja on avannut heille kärsimisensä kautta, **saavat uskonsa lopun, joka on sielun autuus.**

Kaiken meidän luullun viisautemme ja taitomme kanssa meidän täytyy kuitenkin kerran valita sen tien, jota me tahdomme vaeltaa. Ei se suinkaan ole viisasta seurata ihmisten ajatuksia ja heidän pimitetyn järkensä päätelmiä. Vapahtajamme on kuitenkin se, joka on kerran tuomitseva meidät; ja silloin tulevatkin kaikki maailman viisaat itse tuomituiksi. Mikä tyhmyys siis onkaan suurempi kuin heidän tiensä seuraaminen ja sen tien hylkääminen, jonka Vapahtaja on meille osoittanut? Eikö siis olisi paljon viisaampaa, kun kerran Vapahtaja on tuleva tuomariksi, että me yksinkertaisesti uskomme ja seuraamme Hänen sanaansa, jonka mukaan meidät tullaan tuomitsemaan? Mutta se on totta, ” **että Jumalan viisaudessa ei maailma tuntenut Jumalaa viisauden kautta**”, 1. Kor. 1: 21.

Yksi niistä syistä, joiden takia puhe rististä on hulluus ihmisille ja joiden takia he myös yrittävät tehdä sen epäilyksen alaiseksi muille, on se ennakkoluulo, että oppi Jeesuksen sovintokuolemasta muka tekisi ihmiset varmoiksi ja suruttomiksi synneissensä, ja että tämä oppi syntisten vanhurskaaksi tekemisestä, vapaasta armosta, ainoastaan Hänen verisen ansionsa tähden avaisi tien kaikkinaiseen pahuuteen. Ajatellaan, että kun alinomaa julistetaan armoa Kristuksessa, niin ihmiset tulevat huolettomiksi elämän parannuksesta; eläköötpä he kuinka tahtovat tässä maailmassa, niin he kuitenkin toivovat tulevansa autaiksi; sillä mikäpä heitä sitten kehottaisi karttamaan pahaa ja noudattamaan hyvää, jos he kerran saavat uskoa, ettei kaikki heidän oma pyhyytensä ensinkään voi auttaa heitä autuuteen? — Totisesti, jos oppi ristiinnaulitusta sellaista vaikuttaisi, niin meillä olisi syy epäillä, lieneekö se Jumalalta itseltä tullut; sillä se oppi, joka syntiä ja jumalattomuutta maailmassa edesauttaa, ei suinkaan voi olla Jumalalta tullut. Mutta saarna ristiinnaulitusta Vapahtajasta tekee varsin toisen vaikutuksen, minkä juuri saamme kuulla, kun evankeliumin johdolla katselemme:

Oppia Jeesuksen sovintokuolemasta, joka yksin voi edesauttaa pyhitystämme

Tutkistelkaamme:

1. Sitä vanhurskautta, jota Jeesus vaatii ja odottaa uskovaisilta lapsiltansa

2. Että oppi Jeesuksen sovinnosta on voimallisin välikappale kehottamaan ihmisiä noudattamaan sellaista vanhurskautta ja pyhyttä

Ensiksi

Jos kysytään, millaisen vanhurskauden Jeesus vaatii uskovaisilta lapsiltansa, niin taidamme täydellä todella vastata, että Hän vaatii sellaisen mielen, joka Hänen armonsa kautta on kokonaan muutettu ja uudistettu, ja että me Hänen kauttansa ja uskon kautta Hänen ansioonsa tulemme kokonaan uusiksi luontokappaleiksi. Jeesus sanoo sen kohta evankeliumimme alussa lausuen: ” **Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljo enempi kuin kirjanoppineiden ja farisealaisten, niin ette tule taivaan valtakuntaan.**” Näillä sanoilla Hän tahtoo teroittaa heidän mieliinsä sitä totuutta, ettei ollut Hänen mielensä mukaista antaa ihmisille eli lapsillensa lihallista vapautta noudattaa turmellun sydämensä pahoja himoja, ja ettei Hän suinkaan tullut ” **lakia ja profeettoja päästämään, vaan täyttämään**”. Sen jälkeen Hän osoittaa heille, että Hän vaati heiltä mielen muutosta ja sydämen puhtautta sekä, ettei ollut kylliksi se, että he fariseusten tavoin ainoastaan ulkonaisesti jäljittelivät hyviä töitä ja pyhitystä; vaan että Jumalan ihmisen pitää kaikessa vaelluksessansa, ajatuksissa, puheissa ja töissä ahkeroitseman Jeesuksen armon kautta tulla varjelluksi nuhteettomana. Jeesus opettaa, ettei siinä ollut kyllin, että ihminen fariseusten tavoin hillitsee itsensä pidättäytyen itse vihan ja kostonhimon ulospuhkeamisesta, murhasta ja muusta sellaisesta; vaan että jokainen paha ajatuskin, jokainen pilkkasana lähimmäistä vastaan, on syntinen ja kauhea sen Jumalan edessä, joka on itse rakkaus.

Fariseusten ulkokullatusta vanhurskaudesta Jeesus itse tekee selkoa Matteuksen 23. luvussa, jossa Hän sanoo: ” **Sillä he sitovat raskaat kuormat, joita ei voida kantaa, ja panevat ne ihmisten olille, mutta ei he sormellansakaan itse tahdo niitä liikuttaa. Mutta kaikki työnsä tekevät he, että ne ihmisiltä nähtäisiin.**” jne., värsyt 4 - 5. ” **Mutta voi teitä kirjanoppineet ja farisealaiset, te ulkokullatut! jotka suljette taivaan valtakunnan ihmisten edestä; sillä ette itse sinne mene, ettekä salli meneväisiä sinne mennä. ... syötte leskein huoneet, ja muodoksi pidätte pitkät rukoukset: sentähden te saatte sitä kovemman kadotuksen. ... merta ja mannerta ympäri vaellatte, tehdäkseenne yhtä uutta Juutalaista; ja kuin se tehty on, niin te hänestä teette kaksi kertaa enemmän helvetin lapsen kuin te itse olette. Voi teitä, te sokiatsaluttajat! jotka sanotte: joka vannoo temppelin kautta, ei se mitään ole, mutta joka vannoo temppelin**

kullan kautta, se on velvollinen. ... kymmenekset teette mintuista, tilleistä ja kuminoista, ja jätätte pois ne raskaammat laista, tuomion, laupiuden ja uskon. ... te kuurnitsette hyttysen ja kamelin nielette. ... puhdistatte juoma-astian ja ruoka-astian ulkoiselta puolelta, mutta sisältä ovat ne täynnä raatelemista ja tyytymättömyyttä. ... te olette valkeiksi sivuttuin hautain kaltaiset, jotka ulkoa kauniit ovat, mutta sisältä ovat he täynnä kuolleiden luita ja kaikkea riettautta.” jne., värsyt 13 -16 ja 23 - 27.

Tästä me nyt näemme, että näitten fariseusten ja kirjanoppineiden vanhurskaudessa, jota Jeesus niin kovin nuhteli, oli kaksi päävikaa. Ensimmäinen oli se, että useimmat heidän lakinsa ja käskynsä olivat paljaita ihmissäädöksiä ja sepitelmiä, ja että ne kaikki tarkoittivat ainoastaan ulkonaisia asioita; mutta sydämen todellisen puhtauden he jättivät pois. Toinen vika oli se, että nämä viheliäiset ihmiset olivat sen lisäksi ylpeitä täydellisyydestänsä ja tahtoivat tällä loistaa ihmisten edessä. Sellaisen vanhurskauden Jeesus sanoo kelvottomaksi ja vaatii sitä vastoin oikeudella lapsiltansa sydämen puhtautta, sekä odottaa heiltä, että he Hänen armonsa kautta antavat uskon kautta Häneen puhdistaa sydämensä. Ja ne uskovaiset, jotka miettivät, mitä heidän pitäisi oleman, ja mitä he Hänen armonsa kautta todella taitaisivat olla, elleivät he itse usein kevytmielisyydellään ja huolimattomuudellaan estäisi kasvamisensa pyhityksessä, havaitsevat sentähden itesssänsä riittävästi syytä jokapäiväiseen nöyrytykseen. Pois se, että he fariseusten lailla ylpeilivät täydellisyydestänsä, vaan päin vastoin heidän täytyy häveten tunnustaa, että heiltä kaikessa puuttuu paljon, ja heidän sentähden täytyy joka päivä yhä uudelleen Jeesuksen armahtamisesta etsiä uutta armoa ja syntien anteeksiantamista. He pysyvät aina Jeesusta tarvitsevinä, hätääntyneinä ja viheliäisinä lapsina. He näkevät itesssänsä kylliksi murehdittavaa ja soimaavat itseänsä usein, että he omasta syystänsä ovat vielä niin syntiset, erehtyväiset ja raadolliset kuin he ovat. Ja sellaista vanhurskautta Vapahtajamme vaatii. Hän vaatii kuuliaisen ja nöyrän sydämen, joka antaa itsellensä lahjoittaa armon vaeltamaan Hänen teillensä, ja Hänen verensä kautta antaa puhdistaa itsensä kaikista synneistä ja särjetyn sydämen, joka häveten tuntee ja pyytää anteeksi jokapäiväisiä rikoksiansa ja erehdyksiänsä.

Toiseksi

Me tahdomme tähdentää, että **sana ristikstä eli oppi Jeesuksen sovintokuolemasta ja sen kautta ansaitusta autuudesta ja syntien anteeksisaamisesta** on juuri se, joka kaikkein enimmin voi kehottaa uskovaisia ja **antaa heille halun pyrkiä tällaisen sisällisen pyhyden perään** ja sen ohessa myös varjelee heitä ylpeydestä ja omavanhurskaudesta.

Ei mikään muu voi niin alapainaa ja tukahduttaa kaikkea tätä ihmisen luonnollista ylpeyttä kuin uskon silmä, joka katselee syntisten tähden

6. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ristiinnaulitun Jeesuksen päälle. Kun ihminen uskoo totuudessa tämän: minun tähteni on minun Jeesukseni täytynyt riippua haavoitettuna ja verisenä ristin puussa; minun tähteni täytyi Hänen kärsiä kovan sielun tuskan Getsemanessa; minun tähteni Hänet sidottiin, Häntä syljettiin, pilkattiin, lyötiin, ruoskittiin, orjantappuroilla kruunattiin, ristiinnaulittiin; minun tähteni Hänen täytyi hirmuisissa vaivoissa antaa henkensä ristinpuussa; ja kaiken tämän minut vapahtaaksensa; kaikki rangaistus, kaikki kipu, minkä Sinun täytyi kärsiä, se oli minun syytäni ja minulle kuuluva oikeustuomio. Siispä sanon: kun ihminen uskoo sydämestänsä, että taivaan ja maan Luojan täytyi kuolla hänet vapahtaaksensa, niin tämä on mahdotonta muutoin kuin, että hänen pitää myöskin uskomon olevansa itsessään viheliäinen ja tuomittava luontokappale, ja että kaikkien hänen ylpeitten ajatustensa täytyy raueta turhaan. Ei hän enää ole suuri omissa silmissänsä, vaan tuntee itsensä kaikkein huonoimmaksi madoksi; Jeesuksen kärsimisen katseleminen lyö hänet alas tomuun.

Sentähden kun julistetaan sanaa rististä ja ihmisille sanotaan: katsokaa tänne syntiset! mitä te olette, katselkaa teidän kuolevaa Vapahtajaanne ja muistakaa, kuinka syvälle te olette langenneet, kun niin ääretön hinta täytyi maksaa teidän vapahtamiseksi synnin kahleista; ja jos ihmiset uskovat tämän sanan rististä, niin he siitä hetkestä tulevat aivan halvoiksi omasta mielestään eivätkä koskaan voi ylpeillä niin kauan kuin pitävät lakkaamatta katseensa kiinnitettynä ristiinnaulittuun.

Ei mikään muu voi niin saattaa meitä vihaamaan ja kauhistumaan syntiä kuin Jeesuksen kärsimisen katseleminen uskossa. Jos me totuudessa uskomme, että meidän syntimme ovat saattaneet Vapahtajalle niin suuren ja katkeran kivun, ja että olemme tehneet Hänelle vaivaa meidän pahoilla töillämme; niin täytyy välttämättömästi kaikki se tulla meille vihattavaksi, jolla me yhä uudelleen Hänet voisimme saattaa murheelliseksi. Jeesuksen kärsimisessä näemme kaikkein selkeimmin, kuinka suuresti Jumala vihaa syntiä; jokainen haava ja veren pisara Jeesuksen pyhässä ruumissa todistaa, että Herra on kuluttava tuli syntisiä vastaan. Sentähden pysyy vastaananomattomasti totena se, josta me veisaamme kirkkovirressämme: ”Jos mä syntiin syttynen, Piinaas kohta muistelen; Se sen kyllä mieleeni vienee, Ettei synti leikiksi liene.” Todellakin ihmisen on mahdotonta olla piittaamaton synneistään, vaan hänen täytyy kauhistua Jumalan vihaa niin kauan kuin se kuoleva Vapahtaja on alati hänen silmissänsä ja niin kauan kuin hän ei unohda Hänen sielunsa tuskaa yrttitarhassa

Samoin kuin ihminen ei mistään muusta koskaan voi niin selkeästi nähdä kuin Jeesuksen kärsimisestä, etteivät Jumalan uhkaukset syntisiä vastaan ole tyhjiä sanoja, vaan perustuvat Hänen olemuksensa äärettömään pyhyyteen ja vanhurskauteen; samoin ei myöskään vastaavasti mikään voi toisaalta

6. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

taivuttaa ihmisen sydäntä niin mieluisen kuuliaisuuteen kuin tämä sana ristikistä. Kun Jeesuksen sovintokuolema asetetaan syntisen eteen, niin sydän täytetään mielikarvauksella ja katumuksella syntien tähden, mutta samalla uskalluksella, toivolla ja turvallisella mielellä. Me lahjoitamme Hänelle silloin koko sydämemme, koska kerran Hän on meidät ostanut niin kalliisti; emme ensinkään pidä hyvänä sitä, mikä olisi jollakin tavalla Hänen mieltänsä vastaan, emme myöskään kärsi sitä sydäntä, joka olisi Hänen kärsimistään kohtaan välinpitämätön. Meidän ainoa halumme ja suurin autuutemme on aivan hiljaa ja rauhassa seurata Jeesusta ja lapsenmielisessä yksinkertaisuudessa totella Häntä.

Tästä me siis näemme, mitä meidän tulee tehdä voittaaksemme sen vanhurskauden, joka kelpaa Jumalan edessä. **Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veren pitää silloin meitä kaikista synneistä puhdistaman**, ja Jeesuksen haavoja ei meidän pidä koskaan unohtaman. Silloin meidän oma vanhurskautemme raukeaa, niin ettemme ikinä enää mieli omalla pyhyydellämme valmistaa itsellemme tietä taivaaseen, kun alati muistamme, mitä varten Jumalan Poika riippui ristin puussa. Silloin Jeesuksen veri on osoittava puhdistavan voimansa sydämissämme, kun me sen uskossa omistamme itsellemme; Hänen rakkautensa voittaa meidän sydämemme; ja kaikessa meidän raadollisuudessamme on kuitenkin Hänen armonsa tekevä meidät otollisiksi Hänen edessään.